

Śp. Brat Stanisław - Romuald Marian Rybicki

Romuald Marian Rybicki, znany bardziej jako brat Stanisław ze Zgromadzenia Braci Szkół Chrześcijańskich, urodził się w Częstochowie 2 lutego 1917 roku. W roku 1928 razem ze swym starszym bratem Ignacym, późniejszym bratem Nazariuszem (rozstrzelanym w Częstochowie przez Niemców 8 września 1939 roku) wstąpił do juwenatu zwanego też małym nowicjatem braci szkolnych. Po ukończeniu szkoły powszechnej uczęszczał do seminarium nauczycielskiego, gdzie w 1936 r. uzyskał dyplom. Następnie wyjechał do Austrii. Tam odbył nowicjat i 19 marca 1938 roku złożył pierwsze śluby zakonne. Po powrocie do Częstochowy uczył w szkole im. św. Stanisława Kostki.

Gdy 3 września 1939 roku Niemcy zajęli główny Dom Braci Szkolnych w Częstochowie, brat Stanisław w towarzystwie innych braci musiał się ewakuować na wschód Rzeczypospolitej. Po tułaczce wrócił do Częstochowy 12 października 1939 roku i wraz ze współbraćmi na nowo otworzyli swoją szkołę. W niej brat Stanisław pełnił nadal funkcję nauczyciela. Po zamknięciu przez Niemców szkoły w roku 1940 pracował jako wychowawca w prowadzonym przez Zgromadzenie Domu Dziecka. Po wojnie w 1945 wyjechał do Dusznik Zdroju, gdzie pracował jako nauczyciel i wychowawca w Domu Dziecka „Orleń”. W czasach, gdy z Ziemi Odzyskanych wywoziło się co się dało, brat Stanisław zadał sobie trud przewiezienia z Częstochowy do Dusznik biblioteki, by nie zabrakło polskiego słowa dla wychowanków i mieszkańców Dusznik. Tam też w dniu 10 sierpnia 1947 roku brat Stanisław złożył wieczyste śluby zakonne. W tych latach kształcił się uzyskując na Uniwersytecie Łódzkim tytuł magistra filozofii w zakresie pedagogiki, a następnie na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu tytuł magistra filologii polskiej. Potem przebywał w Anglii, Rzymie, Irlandii, we Francji, w Belgii i Holandii. Będąc przez dłuższy czas w domu generalnym w Rzymie, miał możliwość korzystania ze wspaniałej biblioteki i archiwów zgromadzenia. Wtedy to zebrał dokumentację do pracy doktorskiej pt. *Psychologiczne uwarunkowania lasaliańskiego systemu wychowawczego*. Obronił ją w 1969 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Wcześniej, bo w 1951 roku podjął funkcję nauczyciela w Niższym Seminarium Duchownym Diecezji Częstochowskiej w Częstochowie, gdzie uczył do roku 1970.

24 marca 1964 roku Prymas Polski Kard. Stefan Wyszyński, na mocy szczególnych uprawnień nadanych przez Stolicę Apostolską i za aprobatą Superiora Generalnego, mianował brata Stanisława pierwszym wizytatorem Polskiej Prowincji Zgromadzenia Braci Szkolnych. Dekretem z dnia 28 maja 1967 roku Superior Generalny Zgromadzenia mianował brata Stanisława wizytatorem Prowincji Czechosłowackiej i Polskiej. Pełnił tę funkcję do roku 1973.

W latach 1970 do 1982 brat Stanisław mieszkał w Laskach Warszawskich i uczył w Wyższym Seminarium Duchownym Archidiecezji Warszawskiej, w Seminarium Księży Pallotyńów w Ołtarzewie i w liceum Sióstr Zmartwychwstanek na Żoliborzu. Udzielał się także na mocy specjalnego pozwolenia Księdza Prymasa Wyszyńskiego jako kaznodzieja i rekolekcjonista. Po śmierci brata Franciszka Taranka wrócił do Częstochowy i objął funkcję mistrza nowicjatu. Niemalże do końca życia uczył pedagogiki w Instytucie Teologicznym w Częstochowie i przez kilka lat w Wyższej Szkole Filozoficzno-Pedagogicznej „Ignatianum” z siedzibą w Sosnowcu. Nie sposób też nie wspomnieć o jego działalności pisarskiej. Trudno byłoby wymienić tytuły wszystkich prac, które wyszły spod jego pióra. Wśród nich poczesne miejsca zajmują książki, książeczki i artykuły o tematyce pedagogicznej. Mniej znane są życiorysy świętych i zasłużonych postaci dla Zgromadzenia.

Gdy w 1981 r. tygodnik „Niedziela” został reaktywowany, „brat Stanisław od razu znalazł się wśród ludzi, którzy wspomagali ją piórem, dobrą radą, tworzeniem dobrego klimatu”, jak o nim napisał ks. Infułat Ireneusz Skubiś. Jako znakomity polonista przeprowadzał korektę wielu artykułów. To zaś, co ukazywało się na łamach tygodnika w postaci cotygodniowych z nim wywiadów, znalazło swoje uwieńczenie w wydaniu książkowym pt. „Mądrość łaciny”. Zostały też po nim w archiwum Radia FIAT zapisane elektronicznie komentarze audio do czytań mszalnych na wszystkie dni roku i refleksje pedagogiczne.

Brat Stanisław był pedagogiem, psychologiem, polonistą, wychowawcą, znał wiele języków, a wśród nich grecki, w którym czytał Nowy Testament. Wśród uczniów, wychowanków, współbraci, studentów cieszył się dużym autorytetem. Jednak przede wszystkim był zakonnikiem, bratem szkolnym, kochającym swe powołanie. W ślubach zakonnych przeżył 69 lat. Był człowiekiem modlitwy, dobroci, ofiarności, pokory i wielkiej kultury osobistej. O swoim powołaniu mówił tak: „Od dzieciństwa odczuwałem tajemniczy głos powołania do służby Bożej, ale też do nauczania. Wstępując do Braci Szkół Chrześcijańskich, realizowałem dwojake powołanie – religijne i nauczycielskie”. Uczył się prawdziwego humanizmu od takich osób jak profesorowie: Bogdan Nawroczyński, Zygmunt Szweykowski, czy też wybitny psycholog Stefan Baley. Miał, jak sam mówił „szczęście spotykać świętych na drodze swego życia”. W 1968 spotkał się z Ojcem Pio w San Giovanni Rotondo, a katechetą jego był m.in. błogosławiony ks. Ludwik Roch Gietyngier. Przede wszystkim Chrystus i Jego najwierniejsi naśladowcy byli jego wychowawcami.

Zmarł w czwartek 5 października 2006 roku we wspomnienie świętej siostry Faustyny Kowalskiej, w godzinie miłosierdzia.

Ks. Zdzisław Wójcik